

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΣΑ σ' αυτή τη χαμηλή αιδουσα, ή 'Ελένη κ' ή 'Αλέξης Βασιλιέβιτς, βόηκαν τρεις αξιοματικούς, τὸ λοχαγὸ Νιζιά Μορούβιεφ, τὸ σημαιοφόρο 'Αλεξάντρο καὶ τὸν 'Αρστανίαν, συνταγματάρχου τὸν Ουσσάρων τοῦ 'Αχτορ.

'Ολοι σκυρόθησαν ἀμέσως καὶ φίλησαν τὸ χέρι τῆς χορευτρίδας. Σχεδὸν ἀμέσως ἐφράσανται ἄλλοι τρεῖς νέοι ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ τρίτος ἦταν ἀκόμα παιδί καὶ φορούσε κωστέτο φοιτητοῦ. Αὐτοὶ δὲν ἦσαν στρατιωτικοί, μὰ εἶχαν ἐπίσης φυσιογνωμίες αὐστηρές, πλασιομένες μὲ μαζνὰ καὶ μαλλιά ξανθὰ. 'Ανομαζόντουσαν Καμίνκα, Βασιλίκοφ καὶ Ροῦμιν.

- Εἴμαστε ἐν ἀταξία, παρετήρησε ὁ Μορούβιεφ.
- 'Οχι ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ 'Αλέξης. Περιμένω τὸ Ντοῦμιν.
- Τὸ Ντοῦμιν; εἶπαν ξεφνιασιμένοι οἱ ἄλλοι.
- Τί δουλειὰ ἔχει αὐτὸς ἐδῶ; πρόσθεσε ὁ Νιζιάς. Οἱ ἐργάτες δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μ' αὐτὸ πὺν κάνουμε ἐμεῖς ἐδῶ...
Μὰ ὁ 'Αλέξης τὸν δέχομε κ' εἶπε:
- 'Η 'Ελένη ἐπέμεινε νάρθη. Αὐτὴ θὰ μὰς ἐξηγήσῃ τὸ γιατί.
- Ναι, εἶνε ἀνάγκη, εἶπε τότε ἀπλά ή χορευτρία.
- Θάρθη ἐδῶ καὶ τὸ γ λ υ ζ ὰ ζ α μ π ὸ ν;... ἔτσι δὲν εἶνε; ρώτησε ὁ συνταγματάρχου 'Αρστανίαν. Μὰ εἶνε ὠφέλιμο αὐτό;
- Ναι, ποῦ ὠφέλιμο, εἶπε πάλι ή 'Ελένη.

Καὶ ὁ 'Αλέξης πρόσθεσε:
- 'Εχει ραντεβὸ μὰζὺ μου... 'Αλλιῶς δὲν θάρχόταν... Θὰ πάω νὰ τὸν ὑποδεχθῶ στὸ ἰδιώτερο τῆς κυρᾶ Κατερίνας... 'Εκεῖ τὸν συναντῶ πάντοτε... Τὸ ραντεβὸ εἶνε πολὺ φυσικό... Δὲν ἔχει καμμιά ὑπόφρα. 'Ησυχάστε...

- Θὰ ἦθελα πολὺ νὰ καταλάβω τί σημαῖνον εἶν' αὐτά, εἶπε ὁ Βασιλίκοφ.
- 'Αμέσως, ἀπάντησε ή 'Ελένη. Εἶμαι στὰς διαταξὲς σας... Μποροῦμε μάλιστα ν' ἀρχίσουμε καὶ χωρὶς τὸν Ντοῦμιν... Αὐτὸς δὲν εἶνε ἀπαραίτητος στὴ συνεδρίασί μας... Θὰ τὸν φέρομε ἐδῶ ὅταν τὸ κρινεῖς ἀνάγκαιο.

'Αμέσως ὁ Βασιλιέβιτς καὶ ὁ Καμίνκα κάθησαν μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἵπθηκε ἕνα καλαμάρι. Σταύρωσαν τὰ χέρια τους ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, κυττάζοντας τὴν 'Ελένη. Φωνάδουσαν σὰν προσδρευόντες στὴ συνεδρίασί καὶ περιμέναν νὰ μιλήσῃ ή 'Ελένη.

'Εκεῖνη ἀνακοίνωσε τότε στοὺς συντρόφους τῆς τίς συνθήκες ἀπὸ τίς ὁποῖες σκοτώθηκε ὁ Σέργιος 'Ιβάνοβιτς καὶ τοὺς διηγήθηκε δια ὅσα εἶχε μάθει τὸ ἴδιον πρὸς ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μεγάλου δούκους 'Ιβάν.

- Ποῦ βρίσκεται τώρα ὁ μέγας δούξ; ρώτησε ὁ 'Αλέξης Βασιλιέβιτς.
- Στὸ σπίτι μου, ἀπάντησε ή 'Ελένη.
- Αὐτὴ ή ὑπόθεσις εἶνε θλιβερή... παρατήρησε ὁ Βασιλίκοφ. 'Εγνε πολὺ νωρίς... Καὶ δὲν θὰ προαίεση καν οὔτε σκάνδαλο...
- Πρέπει νὰ κανονίσουμε τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ τὸ σκάνδαλο, εἶπε ὁ Ροῦμιν. Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μὴ μελνῆ μὰ τέτοια ἱστορία ἀγνομιένη... Μπορεῖ νὰ μὰς ἐξηγητησῇ μὲ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀηδία πὺν θὰ προκαίεση...

- Μιλὰς σὰν παιδί, Ροῦμιν, εἶπε ὁ 'Αλέξης. 'Ενα τέτοιο σκάνδαλο θὰ εἶχε ὡς συνέτεια τὴν ἀνομαζόντουσα Ρασοῦτιν ἀπὸ τὴν αὐλή, ἐνῶ γὰ μὰς εἶνε συμφέρον νὰ ἐπακρατῇ ή σημερινή σαπὶλα στὸ Τσουρόννε-Σέλο.

- Βέβαια! ἐπιδοκίμασε ὁ Νιζιάς. 'Η ἐπίσημη παρουσία τοῦ Ρασοῦτιν στὸ παλάτι ἀξίει γὰ μὰς περισσότερο ἀπὸ μὰ συνθημιόμηνη δολοφονία... 'Αν σκοτώσαν τὸ μεγάλο δούκα, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν διαφορητικό... 'Ο μέγας δούξ εἶνε δημοφιλέστατος, ἐνῶ ὁ φτωχὸς Σέργιος 'Ιβάνοβιτς ἦταν ἀγνωστός...

- Μερικοὶ ἀπ' τοὺς συγγεντρομιένους συμφώνησαν μὰζὺ του. Μόνη ή 'Ελένη ἔγνε κατάχλομη καὶ εἶπε μὲ τὸνο, πὺν προσλαθοῦσε νὰ τὸν κἀνη ὅσο τὸ δυνατόν πὺν ψηχρό:

- Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Νιζιά!... 'Ο μέγας δούξ μὰς εἶνε τώρα ἀφοσιომένος μὲχρι θανάτου καὶ ἀποτελεῖ γὰ μὰς πολὺτιμη ἐνίσχυσι. Μὰ ὁ συνταγματάρχου 'Αρστανίαν τὴν διέδοιμε καὶ εἶπε:

- Δὲν ἔχει σημασία ἀν δὲν τὸν σκοτώσαν, ἀφοῦ ἔχομε ἀκόμη καιρό νὰ τοὺς κάνουμε νὰ τὸν σκοτώσουν... 'Η μπέρφα του θὰ μὰνεται, γιατί τῆς ξέφυγε... Δὲν πρέπει νὰ περιμένουμε... Τὸ σκάνδαλο θὰ εἶνε ἀκόμα περισσότερο τρομερό, γιατί οἱ μεγάλοι δούκες Νικόλας καὶ Φεντόρ Ρομιανῶφ λατρεύον ἀπὸ τὸ πολὺκατο... 'Ἐτσι θ' ἀναστατωθοῦν μὲς' στὸ παλάτι... Ποιὰ εἶνε ή γνώμη σου, 'Αλέξη Βασιλιέβιτς;

- Εἶνε νωρίς ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ 'Αλέξης.
- Ἐ ξ υ ν ἄ τ ε μ ὸ ν ο τ ὸ Ζ α χ ἄ ρ ! εἶπε τότε ή 'Ελένη μὲ φωνὴ πὺν ἔτρεψε.

- 'Αλήθεια, ἔκαναν οἱ ἄλλοι. 'Εχει δόχη.
- Ποῦ εἶνε ὁ Ζαχάρ; ρώτησε ὁ λοχαγὸς Νιζιάς Μορούβιεφ. Τὴ κάνει;

- 'Αν δὲν τὸν ἀνησυχήση κανεῖς, ἀπάντησε ὁ 'Αλέξης, σὲ τέσσερες μῆνες θὰ εἶνε ἔτοιμος... Μὰ συχνὰ περνάει μὰ βδομάδα δολόληρη χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐργασθῇ.

- Καὶ σὲ ποῖο σημείο βρίσκεται τώρα ή ἐργασία; ρώτησε πάλι ὁ Νιζιάς.

- ...Κ ἄ τ ο ἄ π' τ ὸ χ τ ἰ ρ ἰ ο...
- Μονάχα...
- Πῶς, μονάχα; Στὴ στιγμή πὺν κ' ἔτσι μποροῦμε ν' ἀνατινᾶζουμε τὰ πάντα στὸν ἀέρα!

'Εκεῖνη τὴ στιγμή παρουσιάστηρε ἔξαφνα ή γρηὰ Κατερίνα στὴν πόρτα καὶ τοὺς ἀνάγγειλε ὅτι ὁ Ντοῦμιν εἶχε φτάσει καὶ ζητοῦσε τὸν 'Αλέξη Βασιλιέβιτς. 'Ο 'Αλέξης διέταξε ἀμέσως νὰ τὸν εἰσαγάγη ἀμέσως καὶ πραγματικά, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ὁ ἀρχιεργάτης τὸν ἐργοστασίων Ποντίλοφ παρουσιάστηρε.

'Ολοι τοῦ ἔδωσαν τὸ χέρι, ἐνῶ ἐκείνος ξεφνιαζόταν βλέποντας αὐτὸ τὸ ἵπγαιο, πὺν ὁποῖον ἀγνοοῦσε τὴν ἵπαρξῃ. 'Επειτα κύτταξε περιεργὰ τὴν 'Ελένη, τὴν ὁποία δὲν ἤξερε. Τὸς ἐκεῖνη σκυρόθηρε καὶ εἶπε σὲ ὄλους:

- 'Αν σὰς ἔφερα ἐδῶ, τὸ ἔκανα γὰ νὰ σὰς ἀνακοινώσω μὰ βδελυρὴ περίπτωσι κατασκοπείας!...

'Αμέσως ὄλοι οἱ ἐπολίτες τῆς συγγεντρομίσεως ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται καὶ πρὸ πάντων ὁ Ντοῦμιν, ὁ ὁποῖος εἶπε:

- 'Αν μὰς ἔφερε ή νεαρή αὐτὴ δεσποινὴς γὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἐδῶ, θὰ ἔκανε καλύτερα νὰ μὴ μὰς ἀνησυχήση... Τί μὰς ἐνδιαφέρει ἐμὰς ή κατασκοπεία... Δὲν κάνουμε ἐμεῖς τὴ δουλειὰ τοῦ Γκουινσόφσκου...

- 'Ακριβῶς θάρθη ἐδῶ ὁ Γκουινσόφσκου, εἶπε τότε ή 'Ελένη, καὶ θὰ τὸν ἀκούσομε...
- Μὰ εἶστε τρελλοὶ ὄλοι! φώναξε ὁ Ντοῦμιν, μὲ πρόσωπο πελιδνὸ ἀπὸ ἀγανάκτησι. Θάρθη τὸ γ λ υ ζ ὰ ζ α μ π ὸ ν ἐδῶ πὺν βροσιόμιστ' ἐμεῖς.

- Αὐτὸ λέο κ' ἐγὼ! φώναξε κ' ὁ Νιζιάς. 'Αν ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας δὲν πρέπει νὰ ξαναθῇ ποτὲ πειτ' ἔξω.

- Νὰ πὺν ἔχομε τὴν ἴδια γνώμη, εἶπε ἀπλά ή 'Ελένη. Θ ἄ μ ο ὀ δ ὰ ὄ σ ε τ ε σ ἣ μ ε φ α τ ὸ τ ο μ ἄ ρ ι τ ο ὀ Γ κ ο υ ν σ ὸ φ σ κ ο.

- Μὰ τί σημαίνει αὐτό; φώναξε ὁ Ντοῦμιν. Τὸν Γκουινσόφσκου τὸν χρεαζόμαστε!... Εἶμαι ἀντίθετος σὲ μὰ τέτοια ἡλιθιότητα!...

Καὶ χτύπησε δυνατὰ τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

Συγχρόνως ὁ Καμίνκα εἶπε, κυττάζοντας τὴν 'Ελένη κατὰματα.

- 'Ασφαλῶς δὲν ἦρθαιε ἐδῶ γὰ νὰ κανονίσουμε τίς μικροδουλίτες σου, 'Ελένη Βλαδιμηρόβνα καὶ τὸ τομᾶρι τοῦ Γκουινσόφσκου μὰς εἶνε πολὺτιμο, ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ σοῦ τὸ δώσομε σήμερα. Κάνε θυμὸς κ' ἐσὺ ὑπομονή... Θάρθη ή σειρά σου, ὅπως καὶ τὸν ἄλλων... Θὰ χορτάσομε ὄλοι, ἔνοια σου!...

- 'Αν δὲν τὸν σκοτώστε σήμερα, ἀπάντησε ή 'Ελένη ἤρημα, σὲ ὄχτὸ μὲρες θὰ κόκαλα ὄλων σας θὰ σαπίζον στοὺς βάλτους τῆς Λάσσιας.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔβγαλε κάτω ἀπ' τὸ ἐπανωφόρι τῆς ἕνα χαρτοφιλᾶριο ἀρετὰ δγαῶδες.

'Εκεῖνη τὴ στιγμή ή πόρτα τῆς οὐκάλας ἀνοιξε καὶ ή γρηὰ Κατερίνα ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί τῆς. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ντυμένη σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πᾶσῃ σὲ γάμο καὶ ποτὲ κανεῖς δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ τόσο ὄφρα.

Φορούσε ἕνα παλῶ μεταξωτὸ φόρεμα μὲ πολὺτιμες δαντέλλες κ' ἕνα ἱπρόχο σκουρόκω στὸ κεφάλι. Μόλις τὴν εἶδαν ἔτσι, ξεφνιαστήκαν ὄλοι τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους.

- Μήπως πρόκειται νὰ παντρευθῆς; τὴ ρώτησε ὁ Ντοῦμιν.
- Ναι, ἀπάντησε ἐκεῖνη μ' ἀπάθεια. Θὰ παντρευθῶ μὲ τὸ γ λ υ ζ ὰ ζ α μ π ὸ ν πὺν βρίσκεται ἔξω καὶ ζητᾶει τὸν 'Αλέξη Βασιλιέβιτς.

— 'Ο 'Αλέξης κτύπησε τότε τούς άλλους και είπε:
— 'Αν τόν κατεβάσω έδω κάτω, πρέπει να ξέρετε ότι δεν θα ξαναβγή έξω.

— Κατέβασέ τον, Κατερίνα! διέταξε ή 'Ελένη.
— Ποτέ, για τó Θεό! διαμαρτυρήθηκαν οί άλλοι. Τους περισσότερους από μιάς δεν τούς ξέρει καθόλου.
— Μιάς ξέρει όλους! απάντησε ή 'Ελένη. 'Ιδού ή απόδειξις!...
Και λέγοντας τά λόγια αυτά, έβγαλε απ' τó χαρτοφυλάκιό της ένα φύλλο χαρτί, τó οποίο πέρασε από χέρι σέ χέρι.

Σ' αυτό τó χαρτί ήσαν γραμμένα με τόν γραφικό χαρακτήρα τού Γκουινσφόρσκ τά όνόματα και ή ιδιότητες όλων όσων βρισκότουσαν εκεί.

— Καθώς βλέπετε, πρόσθεσε ή 'Ελένη, ή παρουσία του δώ κάτω δεν θα τόν μάθι τίποτε καινούργιο, ξέρει ότι συνομιλείτε κατά τής ζωής τού Τσάρου. Πρέπει να δρώσατε. 'Αν δεν δρώσατε άμέσως, εισθε χαμένοι! Και όχι μόνο σεις, αλλά και πολλοί άλλοι μαζί σας!

— Ποιάς από μιάς μιάς πρόδωσε; μωύγκωσε ό 'Αρταμάν.
— Αυτό θα τόν ρωτήσουμε! απάντησε ό 'Αλέξης. Και πρέπει να μιάς περμένη.

— Έντωμεταξύ, ή Κατερίνα ανέβηκε πάλι στο μαγαζί της. Βρήκε τόν Γκουινσφόρσκ εκεί πού τόν είχε αφήσει, άτηροχλημένο έξωφρετικά με τήν εξέταση ενός κομποτεχνήματος, γιατί ήταν σπύλακτης ερασιτέχνης.

— 'Ο 'Αλέξης είνε κάτω και σάς περμένει... τού είπε.
— Είνε μόνος;
— 'Οχι... Βρίσκεται μαζί με τόν Καμένκα, πατερούλη! Αυτός σάς περιάξει!

— 'Οχι!... 'Οχι!... Έκανε ό αρχηγός τής μυστικής άστυνομίας. Κι ό Καμένκα είνε φίλος.

Και πέρασε στο πίσω μέρος τού μαγαζιού.
— Βρίσκονται κάτω, τού είπε τότε ή γοργά, ή οποία τόν παρακολούθησε βήμα πρós βήμα.

— Τί είνε αυτό τó «κάτω»;...
— Πώς, δεν έχεις κατέθει ποτέ, πατερούλη, στη χαμηλή αίθουσα;

— 'Οχι, απάντησε ό Γκουινσφόρσκ. Πήγαυε να φωνάξει τόν 'Αλέξη Βασιλιέβιτς.

Τότε ή γοργά άνοιξε τήν πόρτα μιάς σκάλας, τήν οποία ό άστυνομικός δεν είχε δει ποτέ του. Άμέσως γύρισε πίσω του και για λόγους προνοίας, έβαλε τó χέρι του στο πόμολο τής πόρτας, από τήν οποία έπαικονούσε τó μαγαζί με τó πίσω μέρος του. Συγχρόνως τού φάνηκε πώς άκουσε ήχοι πρός και θέλησε ν' άνοιξη αυτή τήν πόρτα. Μά δεν τó κατάφερε. 'Η γοργά είχε λάβει ζωής άλλο όδες τής προφυλάξεως της.

Τήν ίδια στιγμή ό 'Αλέξης Βασιλιέβιτς παρουσιάστηκε από τήν πόρτα τής σκάλας και προχώρησε πρός αυτόν με τó φρεσνότερο ύψος τού σώμου.

— 'Ελάτε λοιπόν, τού είπε. 'Ο Καμένκα βρίσκεται κάτω. 'Εχομε πολύ σπουδαία πράγματα να σάς πούμε.

— Μά γιατί αυτή ή πόρτα είνε κλειστή; ρώτησε ό Γκουινσφόρσκ.
— 'Η Κατερίνα κλείνει πάντα τής πόρτες, για να μη μιάς ανηγουύν...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, ό 'Αλέξης Βασιλιέβιτς διευθύθηκε πρός τήν πόρτα, δίδεν για να τήν ξετάσει, κι έτσι βρήθηκε πίσω απ' τόν Γκουινσφόρσκ. Τήν ίδια στιγμή παρουσιάστηκε στη σκάλα κι ό Καμένκα, ό οποίος τού φώναξε:

— 'Ε λοιπόν, τί κάνεις; Δεν έχομε καιρό για χάσιμο.
Και πρίν ό Γκουινσφόρσκ προφτάσει να βγάλι τó ρεβόλβερ του, πού τó άναζήτησε στην τσέπη του, οι δύο άντρες οίχτηκαν έναντίον του. Τόν άφάπλισαν και σπρώχνοντάς τον, τόν γορεύσαν στη σκάλα. 'Έτσι ό αρχηγός τής πολιτικής άστυνομίας κωροακλήθηκε ως τήν αίθουσα πού βρισκότουσαν οι άλλοι συνομιότες.

Σηρώθηκε άμέσως κι ή άρχική μαγιά του μεταβιήθη σέ τρώμο, όταν είδε, μεταξύ τών άλλων, τó Ντούιμν, ό οποίος είχε γίνει πελιδνός.

'Ο 'Αλέξης κι ό Καμένκα τού ζήτησαν συγγνώμη για τόν άπότομο τρόπο τους και τόν παρακάλεσαν να καθήση πλάι στην 'Ελένη, τήν οποία δεν είχε δει μέν' στον κανόν πού γέμισε τó δωμάτιο. Σαφανάστρε λοιπόν, βλέποντάς τήν κι έκανε μιά κίνησι πού φανέρωνε ότι στηρίζε τής έλλειψης του σ' αυτή. Μά ή ώραία χορεύτρια ούτε γύρισε να τόν κτυπήσει και κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να ήτο-λογίση σ' αυτήν...

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ ΚΑΙ ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

(Βίος και πολιτεία ενός μεγάλου γυναικιστήρα)

'Ο 'Ιάκωβος Καζανόβας είνε μιά από τής θρυλικότερες μορφές τού 18ου αιώνος και έχει άπασχολήσει μέχρι τώρα πολλούς ιστορικούς, οι οποίοι προσπαθούν από τά διασωθέντα «'Απομνημονεύματά του και από άλλες πληροφορίες, να διαφωτίσουν τόν μυστηριώδη χαρακτήρα και τή σκοτεινή ζωή τού περιφήμου αυτού γυναικοκατακτη-τού.

Μερικοί από τούς ιστορικούς αυτούς επιμένουν, ότι ό Καζανόβας δεν ήταν, παρά ένας κωκοποιός, ό οποίος συνήθιζε να κρύβεται στα βουνά και να ληστεύη τούς άνάποτους διαβάτες. Επίσης οι συμπαιτριώτες τού τρομερού γυναικοθήρα διηγούνται περι αυτού πολλά κωτροθήματα, άνάξια για έναν ήπιοτή και δεν τόν θεωρούσαν καθόλου άβρο άτένυτων τών γυναικών.

Έν τούτοις ό Καζανόβας, παρ' όλη τήν όμοιότητα και τόν κωκομό του, έσημείωσε τής μεγαλύτερες κατακτήσεις μεταξύ τού ώραίου φίλου. Γιατί, άν φερνόταν άδιάντροπα σέ μερικές κυρίες, ήξερε όμως να δείχνεται ήπιωτικώτατος σέ άλλες.

Μιά από τής πιο ενδιαφέρουσες σελίδες τής τυχροδωκιτικής ζωής τού περιέργου αυτού άνθρώπου, είνε και ή επίσκεψι του στον διάσημο Γάλλο φιλόσοφο Βολταίρο. Τό πιο παράξενο δέ σχετικώς είνε, ότι ό Βολταίρος τόν έδέχτηκε με προθυμία και μίλησε μαζί του, ακόμα και για... φιλολογικά ζητήματα.

Επάνω στη συνομιλία τους έγινε λόγος και για τόν 'Ιταλό Γολδόνη, πρός τόν όποιο ό Γάλλος φιλόσοφος έτρεφε ιδιαίτερη έκτίμησι.

— Δεν μπορώ μονάχα να καταλάβω, είτε ό Βολταίρος, γιατί τιλοφορείται ποιητής τού δουκός τής Πάρμας.

Και ό Καζανόβας έσπεισε να τού άπαντήσει:

— Τό κάνει, φαίνεται, γιατί θέλει ν' άποδείξει, ότι και ό μεγαλύτερος άνθρωπος διατρέπεται κάποτε γιαφες, σαν τόν τελευταίο ήλιθο...

Φαίνεται, ότι ό Βολταίρος συμμερίστηκε τή γνώμη αυτή τού Καζανόβα, γιατί άργότερα έγραψε σέ κάποιον φίλο του για τόν Γολδόνη τά έξης:

«Τό μόνο πού παρατηρώ με λύπη μου στον Γολδόνη, είνε ότι τιλοφορείται ποιητής τού δουκός τής Πάρμας. Είνε άνοησία όμως να ονομάζεται κανείς ποιητής ενός ώρισμένου άτομου, όταν έχει άναγνωριστέ ποιητής απ' όλο τόν κόσμο».

'Ο Καζανόβας μίλησε ακόμα με τόν Βολταίρο και για άλλους διασημούς 'Ιταλούς ποιητάς, τόν Αβίόστο, τόν Γουζουάτο Τάσσο, τó Δάντη.

Είνε γνωστόν, ότι ως εκείνη τήν έποχή ό Βολταίρος έπαράστατο περιφρονητικώτατα για τόν ποιητή τής «Θείας Κωμωδίας» Σ' ένα του γράμμα μάλιστα άπορεί πως βρίσκονται στον 18ο αιώνα άνθρωποι πού θαυμάζουν «τόσο έξωφρενικά και βάρβαρα ποιήματα, σαν τού Δάντη».

Μολαταύτα ό Καζανόβας κατόρθωσε να μεταδώση στο Βολταίρο τó θαυμασμό πού αισθανόταν για τó Δάντη και να τού αλλάξει έντελώς τή γνώμη για τόν μεγάλο ποιητή.

Κι αφού κάναμε λόγο για τόν Καζανόβα, ως αναφέρουμε και μιά από τής πιο άπρόοπτες και άύσιτες έρωτικές περιπέτειές του. 'Ο Καζανόβας έμεινε στη Μαδρίτη, κατοικούσε άντίκρου από τó σπίτι μιάς πού ή ώραία κυρίας, τήν οποία δεν άργησε να έρωτευθη και προσπαθούσε να βρη τρόπο να τήν πλησιάσι.

Μιά βραδείά, ενώ στεκόταν σεφετικός κάτω απ' τó παράθυρό της, είδε να πέφτη έξωφρα μπροστά στα πόδια του ένα κλωδί. Τό πήρε άμέσως από κάτω και σέ λίγο βρήθηκε... γονατισμένος μπρός στα πόδια τής ώραίας του.

Έκείνη όμως, προτού τόν αφήσει να τής εκμυστηρευθη τόν τρολό έρωτά του, τόν πήρε από τó χέρι και τόν ώδηγησε μπρός σ' ένα κωφδάτι... 'Ο Καζανόβας είδε τότε και πάνω με μεγάλη κατάπληξι, τó πτώμα ενός άνδρός.

— Είνε ό έρωτής μου! τού έξήγησε ή ώραία 'Ισπανιά. Τόν έκοκότωσε γιατί με άπατούσε. 'Αν με αγαπάς άληθινά, πρέπει να τόν φορτωθής και να τόν πιάς να τόν πετάξής στο ποτάμι.

'Ο Καζανόβας σιμμορφώθηκε με τήν έπιθυμία τής τρομερής 'Ισπανίδος, αλλά έκανε καλό να μην διατηρήση κι επί πολύν καιρό σχέσεις μαζί της.

'Ο πολυς Καζανόβας.

